

Sygn. akt III Cz 226/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędziowie: SO Andrzej Dyrda

SR (del.) Roman Troll

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku Prokuratora Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju

z udziałem G. K. (K.)

o zastosowanie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu-Zdroju

z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt III RNs 2/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Cz 226/15

UZASADNIENIE

Przewodniczący Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju w zarządzeniu z dnia 27 01 2015r. zwrócił wniosek Prokuratora Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju o zastosowanie wobec M. K. obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu, uznając, że wobec nie dołączenia do niego w określonym terminie opinii lekarza psychiatry i psychologa, bądź psychiatry i specjalisty psychoterapii uzależnień, nie usunięto w terminie braków formalnych wniosku.

Zarządzenie zaskarżył **wnioskodawca Prokurator Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju**, który wnosił o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Zarzucał, że zarządzenie wydano z obrazą regulacji art. 130 § 1 i 2 k.p.c., gdyż wystąpienie przez uprawniony podmiot z wnioskiem o zobowiązanie do podjęcia leczenia odwykowego nie jest bezwzględnie uwarunkowane załączeniem opinii biegłych psychiatry i psychologa wydanej na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 12 2007r. w sprawie biegłych w przedmiocie uzależnienia od alkoholu (Dz.U. nr 250, poz. 1883, późniejszymi zmianami).

W uzasadnieniu zażalenia między innymi podnosił, że literalna i logiczna wykładnia zapisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, w tym zwłaszcza regulacji art. 26 ust. 3 i art. 27 ust. 1 prowadzi do wniosku, że warunkiem skierowania do sądu wniosku o zobowiązanie do podjęcia leczenia odwykowego

nie jest załączenie do niego opinii biegłego psychiatry oraz psychologa, gdyż art. 27 ust. 1 ustawy jednoznacznie reguluje tryb postępowania w sytuacji braku załączenia takiej opinii, nakładając na sąd obowiązek zarządzenia wobec uczestnika postępowania stosownego badania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Podnoszone w zażaleniu zagadnienie prawne było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 11 09 2013r. (podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 52/13), wyraził jednoznaczny pogląd, że „Niedołączenie do wniosku prokuratora o zastosowanie obowiązku leczenia odwykowego (art. 26 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi - jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1356 ze zm.) opinii biegłego albo wzmianki biegłego

o okolicznościach uniemożliwiających jej wydanie (§ 6 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie biegłych w przedmiocie uzależnienia od alkoholu (Dz.U. Nr 250, poz. 1883 ze zm.) stanowi brak formalny podlegający uzupełnieniu na podstawie art. 130 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 26 ust. 3 tej ustawy pod rygorem jego zwrotu” (OSNC 2014/4/39, LEX nr 1371626, Biul.SN 2013/9/7), a następnie w uzasadnieniu uchwały pogląd ten w sposób wnikliwy i przekonujący uzasadnił.

Jego zastosowanie w praktyce orzecniczej – co podkreślił Sąd Najwyższy

w uzasadnieniu uchwały - umożliwiła prokuratorowi właściwe uprawdopodobnienie przesłanek z art. 24 i art. 26 ust. 1 u.e.t.p.a. oraz zapobiega bezpodstawnemu wszczynaniu spraw sądowych.

W doktrynie prawa pogląd ten spotkał się zarówno z aprobatą (w głosie Aleksandry Patryk) jak i z krytyką (w głosie Sławomira Dudziaka).

Pomimo tego zagadnienie to nie było przedmiotem kolejnych wypowiedzi Sądu Najwyższego, wobec czego przywołany pogląd prawny należy uznać za miarodajny.

Został on prawidłowo zastosowany przez Przewodniczącego Sądu Rejonowego przy ferowaniu zaskarżonego zarządzenia (Sąd odwoławczy powyższy pogląd podziela) i zażalenie wnioskodawcy jest bezzasadne.

Reasumując zaskarżone zarządzenie jest prawidłowe i dlatego zażalenie wnioskodawcy jako bezzasadne oddalono w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. art. 398 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda